

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 13 lutego 2017 r.,
sprawy **D. J.**,
skazanego z art. 159 k.k. i in.,
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...],
z dnia 31 marca 2016 r., sygn. akt II AKa .../15,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w [...],
z dnia 23 grudnia 2014 r., sygn. akt IV K .../10,

postanowił

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. P. – Kancelaria Adwokacka w [...] – kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych) – w tym 23 % podatku VAT – tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym;**
- 3. kosztami procesu w postępowaniu kasacyjnym obciążyć skazanego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w [...] z dnia 23 grudnia 2014 r., sygn. akt IV K .../10, D. J. został uznany za winnego popełnienia przestępstw z art. 159 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz z art. 288 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 31 marca 2016 r., sygn. akt II AKa .../15, po rozpoznaniu apelacji wniesionej między innymi przez obrońcę oskarżonego D. J., w której podniesiono jedynie zarzuty obrazy art. 7 k.p.k. oraz błędu w ustaleniach faktycznych, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że: obniżył orzeczoną karę pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 159 i in. k.k.; ustalił niższą niż Sąd Okręgowy wysokość spowodowanej przez oskarżonych szkody (6000 zł), której obowiązek naprawienia nałożono solidarnie między innymi na D. J.; połączył orzeczone wobec D. J. kary jednostkowe i orzekł karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 31 marca 2016 r. wniósł obrońca skazanego D. J., zarzucając rażącą obrazę prawa procesowego, która miała istotny wpływ na treść wyroku, tj. art. 193 § 1–3, art. 201, art. 207 w zw. z art. 167 § 1 i art. 143 § 1 pkt 3 i 5 k.p.k.

W konkluzji obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w [...] w pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego D. J. wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Postawiony w kasacji zarzut, w którym skarżący zarzucił Sądowi odwoławczemu naruszenie szeregu przepisów postępowania, koncentrował się na kontestowaniu ustaleń dotyczących rodzaju obrażeń, jakich doznał pokrzywdzony M. S. oraz mechanizmu ich powstania. Obrońca wciąż zdaje się także nie zgadzać z opinią biegłego lekarza medycyny W. M., a także kwestionować decyzję Sądu Apelacyjnego o nieuwzględnieniu wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu medycyny sądowej.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do opinii biegłego W. M., zwrócić należy przede wszystkim uwagę, że Sąd odwoławczy uzupełniając przesłuchał biegłego na rozprawach w dniach 8 grudnia 2015 roku i 30 marca 2016 roku w celu usunięcia rozbieżności, które mogły powstać w ramach analizy sporządzonych przez niego opinii. W tym zakresie Sąd odwoławczy wyjaśnił niespójności w opiniach z dnia 19 czerwca 2010 roku i z dnia 26 sierpnia 2010 roku, wskazując że biegły opierał się wówczas na niepełnej dokumentacji lekarskiej, z czego właśnie wynikały pewne różnice co do szczegółowego opisu obrażeń doznanych przez M. S. Dalsza dywagacje w tym zakresie stanowią jedynie bezzasadną polemikę ze stanowiskiem Sądu Apelacyjnego, który stwierdził przecież, opierając się na konsekwentnym twierdzeniu biegłego, że urazy, jakich doznał pokrzywdzony spowodowały naruszenie czynności narządu jego ciała (ruchu) na okres dłuższy niż siedem dni i mogły powstać w wyniku urazu zadanego narzędziem ostrym, kończystym, np. nożem (*k. 5461, t. XXVIII*).

Jeżeli chodzi natomiast o kwestię okazania biegłemu noży na rozprawie w dniu 30 marca 2016 r. to zauważyć należy, o czym wypowiedział się już także i Sąd Apelacyjny, że jak wynika z opinii biegłego oba zabezpieczone noże mogły służyć do spowodowania stwierdzonych u M. S. ran. Także nóż z czarną rękojeścią nadawał się do zadania ciosów, które skutkowały obrażeniami ciała pokrzywdzonego. Rana przedramienia mogła zostać spowodowana tym nożem nawet przy założeniu, że w chwili zadania uderzenia pokrzywdzony miał założoną skórzaną kurtkę – wszystko zależy od siły przyłożenia (*k. 5463, t. XXVIII*).

Powyższe uprawnia do wniosku, że Sąd odwoławczy nie naruszył art. 193 § 1–3 k.p.k. oraz art. 201 k.p.k. Oddalając wniosek dowodowy o zasięgnięcie opinii innego biegłego, lub biegłych, czy Instytutu Medycyny Sądowej Sąd *ad quem* wskazał, że opinia biegłego W. M. była pełna, a także nie zawierała sprzeczności i niejasności. Jeżeli zaś opinia biegłego jest pełna dla sądu, który swoje stanowisko w tym względzie uzasadnił, tak jak to miało miejsce w przedmiotowej sprawie, to fakt, iż opinia taka nie jest przekonywująca dla stron, nie jest przesłanką dopuszczenia kolejnej opinii (*zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2013 r., IV KK 178/13, LEX nr 1375229*).

Nie doszło w przedmiotowej sprawie także do naruszenia art. 207 k.p.k. w zw. z art. 167 § 1 k.p.k. i art. 143 § 1 pkt 3 i 5 k.p.k. Jeszcze raz przypomnieć bowiem należy, że na rozprawie apelacyjnej w dniu 30 marca 2016 r. okazano biegłemu noże, a celem takiego postąpienia – co trafnie zauważa prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację – było właśnie umożliwienie biegłemu wypowiedzenia się co do twierdzeń obrońcy o nieścisłościach w sporządzonych opiniach oraz celem ustalenia, czy nożem z czarną rękojeścią można było zadać rany cięte lub klute przedramienia (nawet zakrytego skórzaną kurtką), co ostatecznie biegły zrobił. Trudno tym samym uznać, że poprzez wyjaśnienie wątpliwości w znajdujących się w aktach sprawy opiniach biegły, który był przecież autorem tych opinii, „dokonał eksperymentu procesowego”. W konsekwencji za chybione należy uznać także twierdzenie obrońcy, że w takiej sytuacji Sąd odwoławczy winien wydać postanowienie o dopuszczeniu dowodów z oględzin i eksperymentu, skoro takie czynności nie miały miejsca.

Nie znajdując zatem podstaw do uwzględnienia wniesionej kasacji, Sąd Najwyższy orzekł o jej oddaleniu, jako oczywiście bezzasadnej, przy czym kosztami procesu w postępowaniu kasacyjnym obciążył skazanego.

O wynagrodzeniu obrońcy z urzędu Sąd Najwyższy orzekł zgodnie z § 17 ust. 3 pkt 2 oraz § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (*Dz.U. poz. 1801*).